



Leto 5. Štev. 6. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. junija 8.

Marijine družbe.

„Ljubimo svojega bližnjega, kakor samega sebe!“

To so besede, ki so se rodile v globini Jezusovega srca, besede, ki jih je zapustil nam kot ljubeč najlepši spomin, da se ljubimo med seboj, tako kot je On nas ljubil. Poglobimo se, ljubljene sestre, v te Jezusove besede, in našle bomo v njih odgovor, — da se moramo ljubiti medseboj kot sestre, — da moramo ljubiti svoje sovražnike ravnotako kot vse tiste, ki so nam ljubeče vdani. Sovražnike ljubiti? tega pač ni mogoče kaj ne? Človeka, ki mi je storil hudo, naj ljubim, bo odgovorila marsikatera. Pa vendar drage moje, to je vsemu svetu od Boga dana zapoved, in ko bi se ravnali po njej vsi, ki jo poznajo, bi ne bilo nikdar toliko gorja na svetu: Usahnili bi potoki solza, ki jih povzroča sovraštvo. Utihnili bi časopisje, ki nam dan za dnem sporoča o groznih ubojih, samoumorih in sličnih grozotah, ki se gode po celem svetu. Kdo je kriv vsega? Sovraštvo, ker vere ni več v srcih ljudi. Umrlo je človeško srce za vse lepo, blago in dobro, v njega pa se je naselila zloba in sovraštvo. Srce je postalo žrtvenik, ki daruje brezvernemu maliku, strast, nečistost in vse, kar se slabega rodi v njem. Kakor živina se napadajo med seboj ljudje, že pri belem dnevu, kaj še le doživlja noč. In ravno tisti, ki mislijo, da oni vladajo svet, dajejo s svojo brezbožnostjo tako slabe vzglede mladini. Kako žalostno je zreti dandanes mlade fante, ki tavajo kakor brez uma iz gostilne v gostilno, preklinjajoč sebe, Boga in svoje drage; ko jih vidimo, nam zastaja srce od groze. Saj se mnogokrat končajo taki prizori z prepiri, ki zahtevajo človeško življenje. Poglejte drage moje, to so tiste poti, ki vodijo proč od Boga, — poti, ki nepoznajo ljubezni, ker so posejane s sovraštvom, ki se rodi v sr-

cih, ki nočejo poznati več Boga. Pomislimo, kako bolečino občuti srce tiste matere, ki vidi svoje ljubljene otroke, da žive med seboj v vednem sovraštvu. Kako bolečino pa mora občutiti šele milo Srce naše nebeške mamice, kateri smo vse tako sveto obljubile, da smo in bomo vedno pripravljene izpolniti vsako njeno željo. In kaj Marija najbolj želi od nas? Da ji ostanemo zveste, in da se srčno ljubimo med seboj. Sestrice! Bodi nam to dvojce naše sveto geslo skozi življenje, — bodi nam to zapoved Jezusova in naše nebeške Matere, in vem, da nobena nebo nikdar imela pritožbe čez svojo sestro, in svojega bližnjega. Naj utihne beseda „obsojanje in sovraštvo“, tiha, čista in nesebična ljubezen naj zacvete v srcih mladine in vseh, ki ljubijo sovraštvo in preziranje. Ljubezen pa naj obrodi sadove, katerih se nebomo veselile samo me, ampak ves svet.

Marijina družba v Turnišči.

Kak moško, tak tudi žensko, je nastavo g. Greif Ivan, provizor, zdaj prošt v Ptuj. Dekliško vodi g. Jerič Ivan, dekan, dečkovsko pa g. Soštarec Alojz, kaplan. Ženska ma 168 kotrig, predsednica Gjörköšova z Nedelice, ma mesečno skupno sv. obhajilo. Dečkovska ma 160 kotrig, predsednik je Gjörköš Štefan iz Nedelice. Mesečno skupno obhajilo ima, odbor pa ma 14 dnevno sejo, po potrebi še večkrat.

Malim čtevcom Marijikinoga Ogračka.

Predragi prijatelčki!

Že dolgo sam vam več nikaj ne pisa, ar časa sem ne meo; zdaj pa, kda smo tu v Ameriki med počitnicami, sem se odločo, da vam opet malo pišem. Kak sam lani delao, tak tudi zdaj; v vsakšem meseci vam pošlem en lepi vzgled od Dominika Savijo, šteroga vi že poznate i šteri vas gđaj z nebes veselo gleda. Korazo, mali prijatečki, nasledujmo vsi toga mladenca, šteri tak mladi kak zdaj vi, je že sveti postano.

Zdaj pa poslušajte, kaj se njemi je ednok zgodilo. Dominik je mogo daleč v šolo hoditi, i neki den, da je preveč vroče bilo, ga je srečo nekši človek pa njemi je pravo: „Moj dragi, pa te je ne strah, ka tak sam po tej cestaj hodiš?“ — „Jaz sem ne sam, je odgovoro Savio, mam Angela čuvara ki z menov hodi.“ „Itak ti pa je težko hoditi po vročoj cesti?“ „Nikaj je ne težko kda se dela za Gospoda, ki dobro plača.“ „Što pa je te Gospod?“ „Je Bog Stvoriteo, ki dobro plača, že kupico vode, če jo iz lübezni do Njega damo.“ —

Tudi mi, mali prijatelčki, ljubimo našega Angela Čuvara. Mi smo nikdar ne sami, Bog i naš Angeo nas vsigdar vidita; zato pa ne dajmo se vkaniti od hüdoga düha, ki nas v greh šče zapelati, pa nam pravi, ka se lejko skrijemo, kje nas nišče ne vidi, pa te tak lejko grešimo. To je laž, ar gda mi grešimo, razžalimo lüboga Boga i naš Angel, šteri nas vodi, joče za nas. Tudi vi lejko daleč morete v šolo hoditi, pa vam je to težko;

zato delajte kak Dominik, mislite, ka to vse delate za ljuboga Boga, ki de vas obilno poplačo v nebesaj.

Poslušajte, ka je delao Dominik Savio. Kda je stopo k prvomi sveto obhajili, je reko, moja tovariša bodeta Jezuš i Marija. Kda je v kakšo cerkev prišo, je včasi šo pred Marijin oltar, pa proso nebesko Mater, naj ga čistoga ohrani. V meseci maji se je pogostoma spovedavao, pa hodo k sv. prečiščavanji, i vsaki den maja se je zatajüvao na Marijino čast. — Tüdi mi vsi se privadimo, posebno v meseci maji častiti pa ljubiti Marijo, kak našo najvejšo dobrotnico, kak našo lübo Mamo. V vseh naših potrebčinaj pribežimo k njej; naj Jezuš pa Marija bodete vsikdar našiva stalniva tovariša. Ne pozabite vsaki večer, kda spat idete, moliti kaj Mariji na čast; molite lahko tri zdrave Marije, da vas reši vseh düševnih pa telovnih nesreč. Marija je naša Mama; Jezuš sam, kda je na križi viso, nam jo je dao za Mater; lahko si zato mislite, ka vas Marija dosta bole lübi, kak vaša zemelska mati.

Če ščemo, ka nas Marija varje i nam pomaga, moremo dobri biti, stariše bogati, ne smemo slabo gučati, v cerkvi se moramo dostojno oponašati i t. d. Če bomo mi dobri, bo tüdi Marija z nami dobra, i nam bo pomagala, ka se ednok v nebi ž njov srečamo.

Ne plj.

Iz dozday povedanoga lejko spoznaš, dragi dečko i draga mladenka, da ti je na velko škodo, če v gingavoj mladosti piješ alkohol. Lejko spoznaš tüdi, da je vsega obsojenja vreden stariš, rod, ki dava deci i neodrašenoj mladini alkohol. Nora je tista mati, štera v žganico namaka krüh i ga dava deteti, da ne bi jokalo, nego bole spalo. Če njemi makove glavice dava cecati, je ista norost, ar je v teh tüdi čemer notri. Stariši dajo šolari kupico vina, naj se poštima oča, ka njegov sinček že „piti tüdi zna“, ali ka de prej bole močen, ka de njemi krv močnejša itd. To vse so nespametni izgovori i ti draga mladina ne vzemi niti z očini, niti z materni rok kupice, v šterih je notri alkoholna pijača. Če ščeš biti srečen, zdrav, te njima i vsakomi povej, ki ti v gingavoj mladosti ponüja alkohol: „Sam ne nori(a), ka bi to vzeo (vzela).“ Najvekši kinč mladine je čistost. Najvekši sovražnik čistosti je pa alkohol. Sv. Düh Bog pravi, ka je vu vini nečistost. Alkohol je vrag za čistost, ki jo kole. Ne trbe hüdoga düha poleg, alkohol sam oropa mlado düšo nedužnosti, zato pravi svetoznani angleški pisateo Shakespeare od alkohola: „Ti nevidni düh vina! Če šče nemaš imena, vrag naj bo tvoje ime.“

Svetek Marije Pomočnice Krščenikov v Macull, Salezijanskom zavodi v Jüžnoj Ameriki.

Chile je lepa dežela, ki se rastegüje po obali Velkoga ali Tihoga Oceana. Prebivalci severne strani so izobraženi kak vsi lüdje v Evropi, samo v mrzлом jüžnom kraji je ešče dosta takših, ki se lejko zovejo pravi divjaki. Chilenci, ki so izobraženi, so po velkoi večini katoličanci i se ločijo od drugih Amerikancov, ar posebno ljubijo i častijo Presveto Mater Božo. Za nje je velko veselje, če je kde kakši svetek Presvete Device Marije. Tüdi lepi salezijanski zavod Macull, ki je prav poleg glavnoga varaša Santiago, je povzročo velko veselje na svetek Marije Pomočnice Krščenikov. V tom zavodi nas je okoli 90, ki se pripravlamo za apoštolsko življenje med mladimi dečkeci; od tej 90 je: 50 aspirantov; t. je tistih, ki študirajo i se pripravljajo za salezijance; 20 novincov, t. je tistih, ki so končali aspirandot pa so v ednom leti poskušnje, če so dobri za salezijansko življenje; končno je ešče 20, ki so že salezijanci pa se ešče včijo modroslovje. Med vsemi je dosta Chilencov, več Italijanov, Nemcov, Polakov, Slovakov i dva Slovenca Prekmurca, ki se zdaj modroslovje včita: Horvat Aleksander i Sočak Štefan.

Celi eden mesec smo se na svetek pripravljali: vsaki den smo kaj lepoga od Marije čteli, bože službe v cerkvi so bole slovestne bile, in vsaki den smo prinesli k Mariji vsaki eno rožico, t. j. eno zatajüvanje ali kakše dobro delo, štero smo iz lübezni do Marijino napravili. Tüdi je lejko vsakši napisao na eden paperček, ka je nameno napraviti den za dnevom za Marijo v celom meseci.

Končno je prišo predvečer svetka; naš zavod je bio celi ves ovenčan, čeravno smo bili v začetki zimskoga časa, kda tü rad dešč ide. Vremen se je lepo razvedrilo. Prišli so tüdi mil. g. püšpek, ki so meli slovesne večernice; naše popevanje se je lepo zdigavalo gori k Mariji, ki nas je gotovo rada poslušala. Na drugi den vgojdo smo meli prvo sv. mešo; vsi smo pristopili k sv. obhajili. Oh, kak goreče smo prosili v tisti trenutkaj Jezusa, da naj blagoslov po prošnji Blažene Device Marije, nas, naš lepi Chile, naše predstojnike ino dobrotnike! Mi Evropejci smo se tüdi spomnili naših dragih, ki so tak daleč ločeni od nas.

Ob pol 10. so mil. g. püšpek meli slovesno pontifikalno sv. mešo. Z lübitim ino bratovskim veseljom je šo naprej svetek, dokeč je ne prišo čas za gledališče. Tam so nam naši igralci predstavili eno igro, kde smo vidli, kak rada pomaga Marija tistim, ki se k njej priporočajo i molijo sv. Rožni Venec. Končali smo svetek z žežganjem tisti paperčkov, na štere smo napisali med mesecom naša dobra dela iz lübezni do Marija. Ona je gotovo rada sprejela tiste rožice i poslala dosta božega blagoslova za nas i za naše drage.

Tak smo končali svetek Marije Pomočnice vüpajoč se, da se

je nebeska kralica veselila, kda je vidila dosta sinčkov, ki jo ljubijo, posebno v naših časaj, gda se telko greha na tom sveti dela. Mi vsi, ki se katoličanci zovemo, ljubimo nebesko Kralico, častimo jo ne samo z rečmi, nego z dobrim delom i z sposobnim katoličanskom življenjom; bodimo osvedočeni, da Marija nikdar ne zapusti tiste, ki jo ljubijo.

Macul-Santiago de Chile,

Horvat Aleksander,
salezijanec.



*Sveti Alojz, obdrži mladino
Slovenske krajine v čistosti.*

Sveti Alojz, reši nas!

V Rimi večnom ti počivaš
v cerkvi svetoga Ignaca,
svojega učitelja.
Dečke, dekle k seb' zazavaš,
naj so naša srca mlada
v čistoči prav jakostna.
Ti premagao tela strasti
si junaško den za dnevom,
ar častio Marijo si.

O ne daj, ne daj nam pasti
v mreže tela... Naj smo z Bogom
po Mariji združeni.
V duhi smo pri tvojem teli
dečki, deca, vse deklina,
vu molitev vtopleni...
Prosimo te, vse nas sprejmi,
ki z Slovenske smo Krajine...
Daj nam venec čistosti.

S r č e n.



Prizor za otroke.

Za godovni dan častitemu
gosp. katehetu!

(Oder je napravljen kot sobica, — sredi nje je mizica pokrita z belim prtom, na mizici leži nekaj knjig, — sredi je vazica polna cvetja! Dva stolčka stojita eden nasproti drugemu. V kotu sobice stoji Marijin oltarček, ves v zelenju in cvetju. Tudi kake druge nabožne slike lahko krasi stene sobice. Pri mizi sedi zamišljeno, dekletce Rozinka, otrok ki obiskuje Marijin vrtec! Oblečena je v belo obleko, na prsih ima Marijino svetinjo).

Rozika govori žalostno in sklene roki, ter tako govoreč venomer zre na Marijo: „O Marija, zakaj nemorem priti na pravo misel!“ Ti ne veš kako imam rada našega častitega gosp. kateheta, danes pa, ko bi mu najlažje izkazala svojo veliko ljubezen in hvaležnost, nimam sirota ničesar, — niti najmanjšega darilca ne, — da bi z njim razveselila svojega duhovnega pastirja, za njegov dragi godovni dan! Marija! Oh, kako to boli, ljubeče otroško srce! Nebeška, dobra moja mamica! Pomagaj mi, in reši me te mučne misli! (Si zakrije obrazek z rokami, kakor bi jokala in ostane tako zamišljena nekaj časa).

Janko, bratec Rozinkin, nekaj starejši od nje, stopi tiho skozi vrata, ko vidi pri mizici tako zamišljeno sestrico, jo nekaj časa začuden opazuje, nato pa s počasnimi koraki in prav tiho stopa proti Rozinki, — ter položi rahlo svoje roke na njena ramena. Oblečen je v lepo obleko, na prsih ima Marijino svetinjo. Ljubeče ji pogleda v obraz, in jo proseče vpraša:

Rozinka, — sestrica moja! Zakaj si tako žalostna, povej mi, kaj te teži??!

Rozinka, (ga prime za obe roki.) O Janko, ti tukaj? Kako si me ustrašil! Glej, dragi bratec, kako težke so moje misli. Ali nič ne veš, kako velik praznik je danes za vse nas. Ali ne veš, da praznuje naš častiti gospod katehet, svoj god! — Ne jaz, ne ti, in noben iz našega otroškega vrtca, nimamo ničesar, da bi mu podarili v godovni dar. — —

Rožice? Če tudi mu jih poklonimo, tako kmalo ovenejo, za kako drugo darilce pa nam primanjkuje denarja. Oh Janko, prosim te, misli tudi ti z menoj, ščim in kako naj razveselimo zlato srce našega blagega duhovnega pastirja?!

Janko nekaj časa zre zamišljeno pred se, — naenkrat pa veselo zakliče!

Rozinka! Sestrica moja! Nikar se ne trudi s to mislijo! Poslušaj mene in moje besede. Mislim, da neboš imela nič zoper moj nasvet. Naš častiti gospod katehet tako ve, kaki revčki smo mi otroci, da nimamo ničesar drugega, kot sami sebe. Veš Rozinka, kaj mu bomo podarili za njegov dragi in mili god! —

Rozinka ga naglo vpraša: „Kaj bratec dragi, oh povej mi?!

Janko govori dalje ves srečen:

„Veš Rozinka, — sestra moja! Podarili mu bomo svoja ljubeča srčeca, ka ne? Iz teh srčec gori toliko vroče, udane ljubezni do njega, ki nam je vsem tako drag in mili. Iz teh srčec kipi dan za dnev tisoče in tisoče vročih želj in prošenj k ljubemu Bogu, proseč Ga, da nam ohrani našega blagega častitega gospoda kateheta, še mnoga, mnoga leta, — v sreči in zdravju. Saj brez njega, za nas ni življenja. On je res naš, in mi smo njegovi. Koliko se muči, žrtvuje in dela za nas. Vse je pripravljen storiti za naš časni in večni blagor!

Rozinka! Hodi z menoj, da poprosiva skupno našo nebeško Mamico, za srečo našega častitega gospoda kateheta. —

Rozinka se bratcu ljubeče nasmehlja, — ter se trdno oklene njegove roke in reče: Prav si dejal Janko! Oh kako dober si, kar pojdiva k Mariji in jo srčno prosiva zanj, ki nam je tako drag!

(Oba, deček in deklica gresta počasi, za roki se vodeč k Marijenem oltarčku, obrnjena sta proti občinstvu! — Roki imata lepo sklenjeni, kakor bi molila! Neprestano imata oči uprte v Marijo!)

Janko govori:

S prošnjo prihajam k Tebi — Mati,
kajne da boš uslišala me Ti!

Poglej o mamica preblaga,
častiti naš duhovni oče

danes svoj mili god slavi!

Tvoj dragi Sin, med nas ga je poslal,
nedolžne naše duše, mu je v varstvo dal.

Marija! Ti čuvaj našega duhovnega očeta,
ohrani nam ga mnoga, — mnoga leta!

(Janko utihne, — Rozinka začne.)

Rozinka proseče govori:

O Marija ti mu vse povrni,
kar kdaj storil je On za nas!

Ljubeče stoj mu ti ob strani,
usliši naših prošenj srčni glas!

Nikdar bolesti, v srce blago,
ki osrečuje naš otroški maj!

Ti srečno vodi ga skoz to življenje,
odpri enkrat mu, — sveti raj!

(Zavesa pade, — konec.)

Slovo Prezvišenoga gospoda knezoškofa i ap. administratora Dr. Tomažič Ivana Jožefa od férmancov.

Prezvišeni gospod knezoškof i ap. administrator so premišne dni férnali v lendavskom dekanatu blizu petjezero mladinski dūš. Do te férmane mladine se meli Prezvišeni slovo, štero tū ponovimo i razložimo.

„Čuvajte sv. Dūha i njegove dare! Nikdar ne smete sv. Dūha zgūbiti po smrtnom grehi. Bodite veseli, srečni, zdravi i idite tak na živiljsko pot, da ne zagrešite poti, ki pela vu večno srečo, nego da to zadobite.“

To so vsebinsko Prezvišenoga reči, štere so vam, dragi mladenčki i drage mladenke, povedali. — Nikdar ne smrtno grešiti. Da če bi smrtno grešili, bi ne samo razžalostili sv. Dūha, nego bi ga zgūbili. Zgūbili bi ž njim vse milosti njegove, božo lūbezen, sedmere dare i bi postali iz Kristušovih vojakov, vojaki hūdoga dūha. Moj Bog, kakša sprememba bi bilo to. Mesto lepote grdoba, mesto svetlosti tmica, mesto življenja smrt bi prišla v dūšo. Ž nje bi se odselo Bog i bi prišo v njo hūdi dūh, ki večni ogenj da tistim, ki njemi slūžijo. Bi deca lūblena štela to spremembo? Bi dobroga Boga, ki da večno blaženost, zamenila z hūdim i večnim trpljenjom v pekli? Jeli, ka mi vsi pravite: — Nikdar. Tak je prav, nikdar. Ka pa to tūdi zdržite, poslūhnile me i zdržite, ka je potrebno, da sv. Dūha nikdar ne zgūbite. K tomi je potrebno:

1. da radi molite,
2. da gostokrat hodite k spovedi i sv. obhajili, prečiščavanji i
3. da se ogiblete vsake prilike, ki vodi na greh. Takše prilike so pokvarjena družba, slabo čtenje, najbolje pa neredno vživanje alkohola. Molite radi vsaki den, spovejte i prečistite se bar vsaki mesec ednok, alkohola ne pijte nikdar, ali bar jako-jako zmerno, gda ste že odraščena, krepka mladina; božnoga nikaj ne poslūšajte i čtite, nego vsako nedelo i svetek hodite radi k sv. meši i predgi pa čtite naš Marijin List z M. Ogračekom i druge dobre knige, pa vas sveti Dūh nikdar ne zapūsti.

Pri vaših molitvaj se pa tūdi ne spozabite, kak so vas prosili, z Prezvišenoga, ki so vas férnali. Molite za njih, kak oni molijo za vas, pa medsebojno molitev bo milošče sv. Dūha povekšavala v njihovoj i vašoj dūši, ka oni kem več dūš rešijo, vi pa kem več si spravite za nebesa. To so reči, štere vam, dragi firmanci, na srce polagamo i štere če poslūhnete, te meli mir i zadovolnost srca na tom sveti, na drugom pa večno blaženost!

Dečkeci i dekllice, iz srca želemo, da bi tak bilo. Tak naj bo! Sv. Dūh pomagaj, da tak bo!